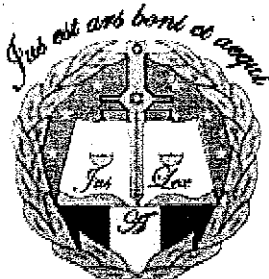

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

CABINETUL PREȘEDINTELUI

Splaiul Independenței nr. 5, sectorul 4
E-mail: infocabuc@just.ro; relatiicab@just.ro
Web: <http://www.cab1864.eu>;
<http://noulportal.just.ro/>
Tel: (+4-021) 319.51.80;
Fax: (+4-021) 319.16.49
Operator de date cu caracter personal nr. 2933

Nr. 3/15474/C din data de 21.01.2019

Doamnei

JUDECĂTOR IULIA CRISTINA TARCEA
PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Stimată doamnă președinte,

În conformitate cu dispozițiile art. 514 Cod procedură civilă și ale art. 21 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, Colegiul de conducere al Curții de Apel București, prin Hotărârea nr. 358 din data de 12.12.2018, reținând existența practicii neunitare referitoare la următoarea problemă de drept: „În interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013, în cazul în care instanța de judecată a soluționat fondul notificării în conformitate cu prevederile art. 35 alin. 2 din Legea nr. 165/2013, se impune a fi obligată entitatea notificată să înainteze dispoziția, la emiterea căreia a fost obligată de instanță, împreună cu dosarul administrativ, direct către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor; sau, dimpotrivă, se impune ca dosarul administrativ, împreună cu dispoziția ce va fi emisă de entitatea notificată în executarea hotărârii judecătorești astfel pronunțate, să fie înaintat către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor după efectuarea controlului de legalitate de către Prefect?”, pentru asigurarea unei interpretări și aplicări unitare a legii, a luat hotărârea de a vă solicita să vă pronunțați asupra acestei probleme de drept soluționată în mod diferit.

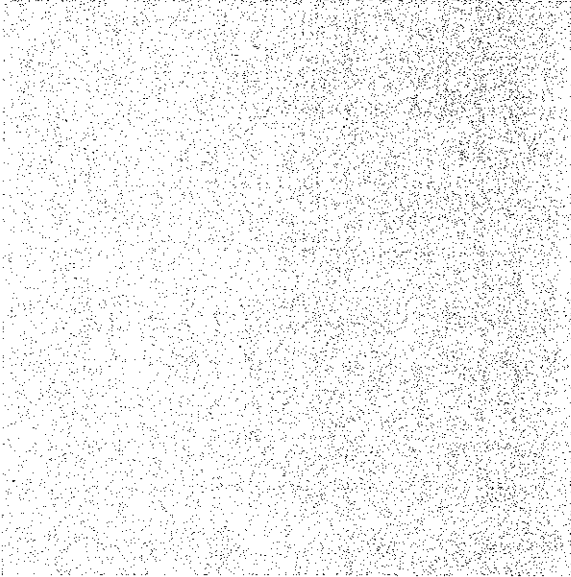
3

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 516 alin. (10) Cod procedură civilă și art. 19 alin. (1) lit. k) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, vă comunicăm că **doamna judecător Steluța Mirela Croitoru, președintele Secției a IV-a civile a Curții de Apel București**, a fost desemnată de către Colegiul de conducere al Curții de Apel București să susțină recursul în interesul legii, în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Față de cele menționate, vă înaintăm materialul întocmit, precum și copia conformă cu originalul a Hotărârii Colegiului de conducere al Curții de Apel București nr. 358 din data de 12.12.2018, adresându-vă rugămintea să ne comunicați măsurile dispuse.

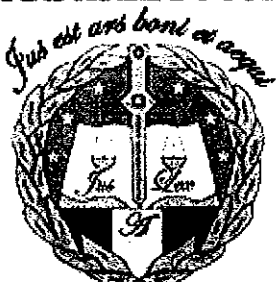
Cu deosebită considerație,

JUDECĂTOR ELISABETA ROȘU
PREȘEDINTELE CURȚII DE APPEL BUCUREȘTI

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

COLEGIUL DE CONDUCERE

Splaiul Independenței nr. 5, sectorul 4
E-mail: infocabuc@just.ro; relatiicab@just.ro
Web: <http://www.cab1864.eu>;
<http://noulportal.just.ro/>
Tel: (+4-021) 319.51.80;
Fax: (+4-021) 319.16.49
Operator de date cu caracter personal nr. 2933

Nr. 2/15474/C din data de 21.01.2019

Către

Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Colegiul de Conducere al Curții de Apel București, în conformitate cu prevederile art. 514 din Noul Cod de Procedură Civilă, formulează prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În vederea pronunțării asupra următoarei probleme de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești:

În interpretarea dispozițiilor art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013, în cazul în care instanța de judecată a soluționat fondul notificării în conformitate cu prevederile art. 35 alin. 2 din Legea nr. 165/2013, se impune a fi obligată entitatea notificată să înainteze dispoziția, la emiterea căreia a fost obligată de instanță, împreună cu dosarul administrativ, direct către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor; sau, dimpotrivă, se impune ca dosarul administrativ, împreună cu dispoziția ce va fi emisă de entitatea notificată în executarea hotărârii judecătorești astfel pronunțate, să fie înaintat către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor după efectuarea controlului de legalitate de către Prefect?

În practica instanțelor din raza Curții de Apel București, interpretarea și aplicarea prevederilor art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, în dosarele având ca obiect soluționarea pe fond a notificării în temeiul dispozițiilor art. 35 alin. 2 rap. la art. 33 din Legea nr. 165/2013, nu se realizează unitar, instanțele pronunțându-se diferit asupra cererilor reclamantilor privind înaintarea dosarului administrativ direct către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor.

Situația premisă este următoarea:

Prin cererile înregistrate pe rolul Tribunalului București reclamantii solicită instanței ca, în contradictoriu cu pârâtul Municipiul București prin Primarul General, să soluționeze pe fond notificarea pe care au formulat-o în baza Legii nr. 10/2001, în sensul restituirii în natură sau propunerii de măsuri reparatorii prin echivalent, stabilirea despăgubirilor urmând să fie făcută în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 165/2013; obligarea pârâtului la emiterea unei Dispoziții, precum și trimiterea dosarului la Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor în vederea stabilirii întinderii măsurilor compensatorii în conformitate cu Legea nr. 165/2013.

Prin sentința de fond, Tribunalul București admite acțiunea, constată calitatea reclamantilor de persoane îndreptățite la măsuri compensatorii prin puncte pentru imobilul ce face obiectul notificării, obligă pârâtul să emită în favoarea reclamantului Dispoziție cu propunere de acordare a măsurilor compensatorii prin puncte pentru acest imobil și obligă pârâtul să transmită dosarul administrativ privind imobilul descris mai sus, către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, în vederea emiterii deciziei de compensare.

În motivare, Tribunalul constată formularea și înregistrarea notificării în conformitate cu Legea nr. 10/2001, constată că această notificare nu a fost soluționată de entitatea investită nici în noile termene stabilite prin art. 33 din Lege, motiv pentru care constată că devin incidente dispozițiile art. 35 alin. 2 și 3 din Legea nr. 165/2013, potrivit cu care, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor, instanța judecătorească pronunțându-se asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

În analiza condițiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001, tribunalul constată că reclamantul are calitatea de persoană îndreptățită la măsuri compensatorii prin puncte pentru imobilul ce face obiectul notificării și obligă pârâtul să emită în favoarea reclamantului Dispoziție cu propunere de acordare a măsurilor compensatorii prin puncte pentru acest imobil.

În temeiul dispozițiilor art. 21 alin. 1 și 2 din Legea nr. 165/2013 și întrucât soluționarea notificării a intervenit pe cale judecătorească, Tribunalul constată nu se mai impune controlul de legalitate la care fac trimitere art. 21 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, motiv pentru care obligă pârâtul să transmită dosarul administrativ privind imobilul către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor în vederea emiterii deciziei de compensare.

Împotriva acestei sentințe se declară apel de către pârâtul Municipiul București prin Primarul General.

În motivarea apelului se arată că în mod greșit a fost obligat să trimită dosarul administrativ împreună cu hotărârea judecătorească pronunțată direct către CNCI, deoarece are obligația legală, conform art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013, de a înainta dosarul administrativ la Prefect în vederea exercitării controlului de legalitate.

Dispoziții legale aplicabile:

ART. 21 alin. 1 și 3 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România:

(1) În vederea acordării de măsuri compensatorii pentru imobilele care nu pot fi restituite în natură, entitățile investite de lege transmit Secretariatului Comisiei Naționale deciziile care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii, întreaga documentație care a stat la baza emiterii acestora și documentele care atestă situația juridică a imobilului obiect al restituirii la momentul emiterii deciziei, inclusiv orice înregistrări cu privire la construcții demolate.

(...)

(3) Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transmit Secretariatului Comisiei Naționale după exercitarea controlului de legalitate de către prefect. Dispozițiile art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

ART. 11 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ:

Termenul de introducere a acțiunii

(1) *Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual, a unui contract administrativ, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la:*

a) data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă;

b) data comunicării refuzului nejustificat de soluționare a cererii;

c) data expirării termenului de soluționare a plângerii prealabile, respectiv data expirării termenului legal de soluționare a cererii;

d) data expirării termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), calculat de la comunicarea actului administrativ emis în soluționarea favorabilă a cererii sau, după caz, a plângerii prealabile.

*e) *** Abrogată*

(2) *Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după caz.*

ART. 3 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ:

Tutela administrativă

(1) *Prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale; acțiunea se formulează în termenul prevăzut la art. 11 alin. (1), care începe să curgă*

de la momentul comunicării actului către prefect și în condițiile prevăzute de prezenta lege. Acțiunea introdusă de prefect este scutită de taxa de timbru.

(2) Agenția Națională a Funcționarilor Publici poate ataca în fața instanței de contencios administrativ actele autorităților publice centrale și locale prin care se încalcă legislația privind funcția publică, în condițiile prezentei legi și ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată.

(3) Până la soluționarea cauzei, actul atacat potrivit alin. (1) și (2) este suspendat de drept.

Prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 11/2015, s-a admis sesizarea privind dezlegarea unor chestiuni de drept și, în interpretarea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 554/2004, s-a stabilit că prefectului îi este recunoscut dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ actele administrative emise de autoritățile administrației publice locale, în înțelesul prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

Art. 123 alin. (5) din Constituție:

(5) Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept."

ART. 19 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 340/2004 republicată privind prefectul și instituția prefectului

(1) În calitate de reprezentant al Guvernului, prefectul îndeplinește următoarele atribuții principale: (..)

e) verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului;

ART. 20 din Legea nr. 340/2004:

Prefectul poate verifica măsurile întreprinse de primar sau de președintele consiliului județean în calitatea lor de reprezentanți ai statului în unitatea administrativ-teritorială și poate sesiza organele competente în vederea stabilirii măsurilor necesare, în condițiile legii.

Soluții jurisprudențiale diferite:

Într-o primă orientare jurisprudențială, instanța de apel admite apelul declarat de apelantul-pârât Municipiul București prin Primarul General, împotriva sentinței pronunțată de Tribunalul București, schimbă parțial sentința atacată în sensul că respinge cererea reclamantului de obligare a pârâtului să înainteze dispoziția emisă și dosarul administrativ direct către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, ca neîntemeiată; păstrează în rest dispozițiile sentinței.

Curtea de apel a constatat că este întemeiat motivul de apel invocat de apelantul-pârât Municipiul București, ce vizează cererea prin care s-a solicitat obligarea acestuia la trimiterea dosarului administrativ direct către CNCI.

În acest sens se arată că, potrivit dispozițiilor art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013 dosarul administrativ trebuie însoțit de avizul de legalitate al instituției prefectului, astfel că este necesar ca, înainte de a ajunge la Secretariatul Comisiei

Naționale pentru Compensarea Imobilelor, dosarul administrativ însoțit de toate înscrisurile menționate la art. 21 din legea nr.165/2013, să fie înaintat instituției prefectului.

Instanța de apel a arătat că în situația în care decizia de propunere a măsurilor reparatorii prin echivalent a fost emisă în baza unei hotărâri judecătorești, cum este cazul și în speța de față, controlul de legalitate al instituției prefectului nu va putea viza legalitatea acestei decizii, opunându-se în acest sens autoritatea de lucru judecat a hotărârii judecătorești în baza căreia s-a emis respectiva decizie. Controlul de legalitate poate viza numai respectarea restului dispozițiilor art. 21 din legea nr.165/2013, iar nu modul de soluționare în fond a notificării.

Deși legalitatea acordării măsurilor reparatorii a fost verificată de instanțe și nu mai poate face obiectul unei cenzi a organului administrativ (prefectul), totuși, controlul de legalitate al prefectului e mai larg decât strict verificarea acordării măsurilor reparatorii, extinzându-se și asupra altor aspecte administrative legate de înaintarea dosarului către Comisie, precum și asupra conformității dispoziției emise de Primarul General cu cele stabilite prin hotărârea judecătorească, aspecte suplimentare celor care privesc strict soluționarea pe fond a notificării de către instanță.

Un alt argument în favoarea acestei interpretări este acela că, instanța nu poate crea o procedură paralelă cu cea reglementată de art. 21 alin. 3 din Legea 165/2013, cu atât mai mult cu cât o astfel de procedură ar determina un regim discriminatoriu în raport cu alte situații similare, având în vedere că soluționarea dosarelor de către CNCI se face în ordinea înregistrării lor la Secretariatul CNCI. Prin urmare, pe lângă prioritatea legală de care dosarul reclamanților urmează să beneficieze în baza art. 34 alin. 5 lit. b din Legea nr. 165/2013, prin trimiterea dosarului direct către CNCI, cu omiterea unei etape din circuitul legal, dosarul ar primi și o prioritate neprevăzută de lege, întrucât ar ajunge să fie înregistrat la Secretariatul CNCI înaintea altor dosare aflate în situație similară.

Un alt argument în favoarea acestei interpretări este acela că, prima instanță nu a dispus ea însăși acordarea măsurilor reparatorii, direct, în aplicarea deciziei nr. XX/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, ci a obligat pârâtul să emită o dispoziție administrativă în sensul celor constatate de instanță.

Curtea de apel București, Secția a IV-a civilă (decizia civilă nr. 676A/4.06.2018, definitivă): „Curtea constată însă întemeiat motivul de apel ce vizează cererea prin care s-a solicitat obligarea pârâtului la trimiterea dosarului administrativ direct la CNCI.

În acest sens vor fi avute în vedere dispozițiile art.21 alin.3 din legea nr.165/2013 potrivit cu care „ Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transmit Secretariatului Comisiei Naționale după exercitarea controlului de legalitate de către prefect. Dispozițiile art. 11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

Prin urmare, întrucât dosarul administrativ trebuie însoțit de avizul de legalitate al instituției prefectului, este necesar ca înainte de a ajunge la Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, dosarul

administrativ însoțit de toate înscrisurile menționate la art. 21 din legea nr.165/2013, anterior precizat, să fie înaintat instituției prefectului.

Curtea arată că în situația în care decizia de propunere a măsurilor reparatorii prin echivalent a fost emisă în baza unei hotărâri judecătorești, cum este cazul și în speța de față, controlul de legalitate al instituției prefectului nu va putea viza legalitatea acestei decizii, opunându-se în acest sens autoritatea de lucru judecat a hotărârii judecătorești în baza căreia s-a emis respectiva decizie. Controlul de legalitate poate viza numai respectarea restului dispozițiilor art. 21 din legea nr.165/2013, iar nu modul de soluționare în fond a notificării.”

Curtea de apel București, Secția a IV-a civilă (decizia civilă nr. 1264A/24.10.2018, definitivă): „De altfel, nu se poate dispune o măsură neconformă cu legea (înaintarea directă către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor sărindu-se controlul prefectului); cât timp legea pretinde avizul de legalitate al prefectului, nu există posibilitatea înlăturării unei dispoziții legale în vigoare.”

Curtea de apel București, Secția a IV-a civilă (decizia civilă nr. 323R/31.03.2016, irevocabilă): „Față de cea de a treia critică, Curtea notează că într-adevăr, se poate reține greșita aplicare a legii în ceea ce privește obligația stabilită în sarcina pârâtului de predare către Comisia pentru Compensarea Imobilelor (anterior Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor), a dosarului administrativ, în vederea emiterii deciziei de restituire.

Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, astfel cum rezultă din titulatură, dar și din descrierea atribuțiilor sale cuprinsă în capitolul III al Legii nr. 165/2013 „Acordarea de măsuri compensatorii” (art. 16 și urm. din lege), este constituită în vederea finalizării procesului de restituire în echivalent a imobilelor, atunci când restituirea în natură nu este posibilă.

Pe de o parte, prevederile actuale din art. 21 din Legea nr. 165/2013 (având același conținut cu dispozițiile art. 16 Titlul VII din Legea nr. 247/2005 în prezent abrogate) prevăd exercitarea controlului de legalitate de către prefect, asupra dispozițiilor entităților investite de lege, conținând propuneri de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, cu înaintarea ulterioară a dispoziției conținând avizul de legalitate, către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor.

Prin urmare, sub un prim aspect, se constată că nu poate fi obligată unitatea administrativ teritorială, la înaintarea dispoziției direct către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor.

Pe de altă parte, chiar dacă s-ar aprecia că a fost făcut de către instanța de judecată, controlul de legalitate, acesta nu poate să privească decât calitatea de persoane îndreptățite și măsurile reparatorii, nu și verificarea emiterii dispoziției cu respectarea hotărârii judecătorești, astfel că nu se poate eluda controlul de legalitate exercitat de prefect.

Etapa procedurii administrative presupune pe lângă înaintarea întregii documentații instituției Prefectului pentru exercitarea controlului de legalitate și alte proceduri de centralizare a dosarelor, aceste dispoziții legale reglementând o procedură unitară pentru toți beneficiarii de măsuri reparatorii prin echivalent. O soluție contrară ar conduce la crearea de inechități în cadrul sistemului de despăgubire stabilit de legiuitor.

Ca atare, acest motiv de recurs apare ca neîntemeiat, iar cererea de înaintare directă a dosarului format ca urmare a notificării, către Comisia Națională

pentru Compensarea Imobilelor, va fi respinsă ca nefondată, respectiv dosarul va fi înaintat la Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor după efectuarea controlului de legalitate de către Prefect."

Curtea de apel București, Secția a IV-a civilă (decizia civilă nr. 817A/4.07.2018, definitivă): *„Instanța nu poate crea o procedură paralelă cu cea reglementată de art. 21 alin. 3 din Legea 165/2013, cu atât mai mult cu cât o astfel de procedură ar determina un regim discriminatoriu în raport cu alte situații similare, având în vedere că soluționarea dosarelor de către CNCI se face în ordinea înregistrării lor la Secretariatul CNCI. Prin urmare, pe lângă prioritatea legală de care dosarul reclamanților urmează să beneficieze în baza art. 34 alin. 5 lit. b din Legea nr. 165/2013, prin trimiterea dosarului direct către CNCI, cu omiterea unei etape din circuitul legal, dosarul ar primi și o prioritate neprevăzută de lege, întrucât ar ajunge să fie înregistrat la Secretariatul CNCI înaintea altor dosare aflate în situație similară".*

Curtea de apel București, Secția a IV-a civilă (decizia civilă nr. 1209A/22.10.2018, definitivă): *Motivul de apel privind obligarea apelantului pârât la trimiterea dosarului către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor este întemeiat, în sensul considerentelor care urmează. Conform art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013, dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transmit Secretariatului Comisiei Naționale după exercitarea controlului de legalitate de către prefect. Dispozițiile art. 11 alin. 1 și 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile. Prin urmare, întrucât dosarul administrativ trebuie însoțit de avizul de legalitate al instituției prefectului, este necesar ca, înainte de a ajunge la Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, dosarul administrativ însoțit de toate înscrisurile menționate la art. 21 din legea nr. 165/2013, anterior precitat, să fie înaintat instituției prefectului.*

Într-adevăr, această etapă nu se impunea a fi parcursă în situația în care instanța de judecată, în aplicarea deciziei nr. XX/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, ar fi dispus ea însăși acordarea măsurilor reparatorii. Astfel, prin decizia nr. XX/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, s-a stabilit că, în raport cu spiritul reglementarilor de ansamblu date prin Legea nr. 10/2001, atribuția instanței judecătorești de a soluționa calea de atac exercitată împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererii de restituire a imobilului în natură nu este restrânsă doar la o prerogativă formală de a dispune emiterea unei alte decizii/dispoziții în locul celei pe care o anulează, ci impune ca, în cadrul plenitudinii sale de jurisdicție, nelimitată în această materie prin vreo dispoziție legală, să dispună ea direct restituirea în natură a imobilului ce face obiectul litigiului.

Nu aceasta este însă situația concretă din speță. Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat obligarea pârâtului să emită dispoziția motivată cuprinzând propunerea de acordare de măsuri reparatorii în echivalent. Prin sentința pronunțată în cauză, Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă a obligat pârâtul la emiterea unei dispoziții motivate privind propunerea de acordare a măsurii compensatorii sub formă de puncte pentru imobilul preluat abuziv.

Astfel, Curtea constată că prima instanță nu a dispus ea însăși, direct, în aplicarea deciziei nr. XX/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, acordarea măsurilor reparatorii, ci a obligat pârâtul să emită o dispoziție administrativă în sensul celor constatate de instanță.

În situația în care dispoziția de propunere a măsurilor reparatorii prin echivalent a fost emisă în baza unei hotărâri judecătorești, controlul de legalitate al instituției prefectului nu va putea viza legalitatea acestei decizii. Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 127 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003, că nicio autoritate a administrației publice nu poate controla, anula ori modifica o hotărâre a unei instanțe judecătorești sau o măsură dispusă de instanță ori de un judecător, în legătură cu activitatea de judecată. Astfel, este neconstituțional un control administrativ asupra hotărârii judecătorești, o cale de atac neprevăzută de lege, ceea ce contravine dispozițiilor art. 129 din Constituție, concluzie care se impune și în privința verificărilor efectuate de prefect, acordarea avizului de legalitate dispoziției neimplicând verificări asupra celor statuate prin hotărâre.

În contextul arătat, trebuie reținută autoritatea de lucru judecat a hotărârii judecătorești pronunțate în soluționarea pe fond a notificării iar controlul de legalitate poate viza numai respectarea restului dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 165/2013, iar nu modul de soluționare în fond a notificării.

În contextul expus, Curtea constată că motivul de apel invocat de apelantul pârât privind trimiterea directă a dosarului către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor este întemeiat, sentința primei instanțe obligând pârâtul la emiterea dispoziției administrative în sensul celor stabilite de instanță și neacordând în mod direct măsurile reparatorii. În consecință, în temeiul art. 480 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea va admite apelul declarat de apelantul-pârât, va schimba în parte sentința apelată în sensul că va înlătura obligația de trimitere a dosarului administrativ și a dispoziției ce se va emite direct către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor”.

În sensul primei orientări jurisprudențiale, au fost atașate următoarele hotărâri judecătorești definitive/irevocabile:

1. decizia civilă nr. 676A/4.06.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă în dosarul nr. 16397/3/2017;
2. decizia civilă nr. 1264A/24.10.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă în dosarul nr. 18455/3/2017;
3. decizia civilă nr. 323R/31.03.2016 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă în dosarul nr. 13184/3/2012;
4. decizia civilă nr. 1248R/20.06.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă
5. decizia civilă nr. 1249R/20.06.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă
6. decizia civilă nr. 1308R/27.06.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă
7. decizia civilă nr. 1437R/16.09.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă
8. decizia civilă nr. 1582R/30.09.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă

9. decizia civilă nr. 817A/4.07.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă pronunțată în dosarul nr. 25432/3/2017;

10. decizia civilă nr. 1209A/22.10.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă pronunțată în dosarul nr. 21929/3/2017;

În cea de-a doua orientare jurisprudențială, instanța de apel respinge, ca nefondat, apelul declarat de declarat de apelantul pârât Municipiul București prin Primarul General, împotriva sentinței de fond prin care Tribunalul București a admis cererea formulată de reclamant, a dispus obligarea pârâtului Municipiul București prin Primarul General să emită în favoarea acestuia dispoziție cu propunere de acordare a măsurilor compensatorii prin puncte pentru imobilul notificat și a dispus obligarea pârâtului să înainteze dispoziția mai sus menționată, împreună cu dosarul administrativ către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor.

Instanța de apel a arătat, în motivarea deciziei de respingere a apelului, că tribunalul a făcut o corectă aplicare în cauză a dispozițiilor art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013, atât timp cât controlul de legalitate a fost efectuat de către instanța de judecată, iar un nou control de legalitate efectuat de către prefect este inadmisibil și în contra acelor dispoziții din Legea nr. 554/2004 potrivit cărora prefectul exercită controlul de legalitate doar asupra dispozițiilor emise exclusiv în procedura administrativă, iar nu și în procedura judiciară.

Astfel, din examinarea dispozițiilor art. 21 alin. 1 și 3 din Legea nr. 165/2013, reiese că legiuitorul a avut în vedere cele două stadii în care poate fi soluționată pe fond o notificare formulată în baza Legii nr. 10/2001: **la alin. 1 al art. 21** prevăzând că acele dispoziții emise de entitățile investite de lege, *în faza judiciară*, ca act de executare al unei hotărâri judecătorești ce conține obligația pârâtului de a propune reclamantului acordarea de măsuri compensatorii – cum este și dispoziția ce va fi emisă de pârât în executarea hotărârii judecătorești pronunțată în dosarul de față – se transmit Secretariatului Comisiei Naționale, împreună cu toată documentația care a stat la baza emiterii acesteia (în cazul de față, împreună cu hotărârea judecătorească pusă în executare prin emiterea dispoziției); în timp ce **alin. 3 al art. 21** se ocupă de situația dispozițiilor emise de entitățile investite *în faza administrativă* a procedurii reglementate de Legea nr. 10/2001, prevăzând că numai aceste dispoziții, ca acte administrative, pot face obiectul controlului de legalitate exercitat de prefect în conformitate cu dispozițiile art. 11 din legea contenciosului administrativ.

Prin urmare, critica potrivit căreia apelantul-pârâtul Municipiul București are obligația legală de a înainta dosarul administrativ Instituției Prefectului Municipiului București în vederea verificării legalității actului emis și emiterii avizului de legalitate, nu poate fi reținută, deoarece o asemenea modalitate ar echivala cu încălcarea autorității puterii judecătorești și cu admiterea ideii conform căreia legalitatea unei hotărâri judecătorești ar putea fi verificată și pe cale administrativă, de către prefect, iar nu doar prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege.

Este de necontestat faptul că, în cauza de față, nu suntem în ipoteza soluționării notificării în procedura administrativă, de către o autoritate administrativă publică locală, ci în ipoteza soluționării notificării în procedura judiciară - situație în care dosarul administrativ se înaintează în mod direct Secretariatului Comisiei Naționale.

Prefectul exercită controlul de legalitate asupra *dispozițiilor autorităților administrației publice locale*, deci asupra dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor emise *în faza administrativă*, iar nu și asupra dispozițiilor

autorităților administrației publice locale ce sunt emise în executarea unei hotărâri judecătorești prin care instanța de judecată a soluționat pe fond notificarea persoanelor îndreptățite, în conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. 3 din Legea nr. 165/2013 și deciziei în interesul legii nr. XX/2007 a ICCJ Secției Unite.

Legalitatea unei hotărâri judecătorești poate fi verificată doar prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege.

Exercitarea controlului de legalitate de către prefect asupra dispoziției emise în executarea hotărârii judecătorești care a soluționat fondul notificării ar echivala cu o veritabilă cale de atac împotriva hotărârii judecătorești, ceea ce este inadmisibil conform cadrului constituțional (art. 123 din Constituția revizuită) și legal (Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului și Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ) care reglementează atribuțiile prefectului.

Un alt argument în favoarea acestei interpretări este acela că, potrivit Deciziei nr. XX/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, s-a stabilit cu putere obligatorie, în aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, că instanțele judecătorești sunt competente să soluționeze pe fond, nu numai contestațiile formulate împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea imobilelor preluate în mod abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate.

Prin urmare, o astfel de hotărâre pronunțată de instanța de judecată, prin care s-a stabilit calitatea de persoană îndreptățită, în sensul legii speciale, nu poate fi supusă controlului de legalitate al unui organ administrativ, ci doar cenzurii instanței ierarhic superioare, în cadrul căilor de atac reglementate de lege.

Prima instanță a analizat pe fond notificarea formulată de reclamantă, procedând conform dispozițiilor Deciziei nr. XX/2007 și a avut în vedere, la soluționarea pricinii, toate înscrisurile care probează dreptul de proprietate asupra imobilului notificat, preluarea abuzivă, precum și calitatea de persoană îndreptățită, subrogându-se unității deținătoare cât privește soluționarea notificării.

Prin urmare, întregul control de legalitate a fost făcut de instanța de judecată, Curtea apreciind că nu sunt incidente dispozițiile art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013 privind controlul de legalitate al Prefectului, care privesc doar deciziile/dispozițiile emise pe cale administrativă.

Curtea a reținut că aceste prevederi legale sunt aplicabile doar în ipoteza soluționării notificării pe cale administrativă, și nu în situația în care, controlul de legalitate a fost realizat de instanța de judecată.

Cum hotărârea judecătorească pronunțată în cauză ține loc de dispoziție administrativă, se impune ca transmiterea notificării și a dosarului administrativ să se facă direct către Secretariatul CNCI.

Curtea a mai reținut că ar fi afectat principiul securității raporturilor juridice, din perspectiva dreptului la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 paragraful 1 din CEDO, care trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element de patrimoniu comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care înseamnă - între altele - că o soluție definitivă a oricărui litigiu, nu trebuie rediscutată (Cauza Brumărescu împotriva României, cauza Roșca împotriva României).

Nici măcar Comisiei Centrale pentru Compensarea Imobilelor, care, în baza art. 17 alin 1 lit. a și art. 21 alin. 5 și 8 din Legea 165/2013, are printre atribuțiuni, verificarea dosarelor (din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii), evaluarea întregului dosar administrativ și validarea sau invalidarea deciziei entității investite de lege, nu i se acceptă exercitarea acestor atribuțiuni, în cazul în care deciziile sunt emise în baza unor hotărâri judecătorești definitive, prin care instanțele s-au pronunțat asupra calității de persoană îndreptățită și asupra întinderii dreptului de proprietate.

Această constatare rezultă din Decizia nr. 686/26.11.2014 a Curții Constituționale, prin care, în urma admiterii unei excepții de neconstituționalitate, s-a constatat că dispozițiile art. 17 alin 1 lit. a și art. 21 alin 5 și 8 din Legea 165/2013 nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoană îndreptățită și asupra întinderii dreptului de proprietate.

În conținutul deciziei, Curtea Constituțională a constatat că reglementarea în sarcina CNCI și Secretariatului a competenței de reexaminare a existenței dreptului persoanei îndreptățite la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii și a cuantumului despăgubirilor și în cazul în care, aceste aspecte au fost stabilite deja printr-o hotărâre judecătorească, echivalează cu instituirea unei noi căi de atac, și, implicit, a unui sistem concurent cu sistemul instanțelor judecătorești în ceea ce privește înfăptuirea justiției.

Prin urmare, pentru identitate de rațiune, în ipoteza în care decizia emisă de entitatea investită de lege, care conține propunerea de acordare de măsuri compensatorii, a fost dată în executarea unei hotărâri judecătorești care a examinat existența dreptului persoanei îndreptățite la măsuri reparatorii, nu mai poate fi acceptat controlul de legalitate al prefectului.

Instanța de apel a arătat că, deși apelantul invoca și dispozițiile art. 16 alin. 2 indice 1 din OUG nr. 81/ 2007 ce modifica Titlul VII al Legii nr. 247/ 2005, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/ 2013, lege care a abrogat Titlul VII al Legii nr. 247/ 2005 și care se aplică prezentei cauze, conform art. 4.

În măsura în care s-ar privi acest control al prefectului ca având obiect restrâns doar la verificarea conformității dispoziției care urmează a fi emisă de către Primărie în executarea sentinței judecătorești cu conținutul însuși al acestei sentințe, Curtea apreciază că nu acesta este scopul dispozițiilor legale în discuție, ci scopul acestor dispoziții este de a se exercita un control de legalitate asupra condițiilor de acordare a măsurilor reparatorii.

Pe de altă parte, având în vedere că dispoziția care urmează a fi emisă de Primărie în executarea sentinței judecătorești reprezintă un simplu act de executare, iar nu o dispoziție de soluționare a notificării în înțelesul art. 21 din Legea nr. 10/2001, chestiunea conformității dispoziției cu sentința vizează deja faza de executare a titlului executoriu reprezentat de sentința judecătorească, nemaicăzând sub incidența art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013.

Un alt argument în favoarea acestei interpretări este acela că, nu poate reține nici considerentul de oportunitate conform căruia Instituția Prefectului poate realiza un control de legalitate asupra altor aspecte decât fondul notificării, deoarece înaintarea către prefect a hotărârii judecătorești de față, prin care au fost soluționată pe

fond notificarea din 2001, nu este de natură să scurteze termenul de soluționare a acestei notificări, având în vedere faptul că intimata-reclamantă are dreptul la soluționarea cererii sale într-un termen rezonabil, ca parte integrantă a dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 parag. 1 din C.E.D.O., termen ce include și durata procedurilor administrative.

Incidența acestui control al prefectului, care ar avea un caracter pur formal, trebuie exclusă și din rațiuni de necesitate a aplicării cât mai eficiente a procedurilor legale de restituire, în condițiile în care acordarea acestor masuri reparatorii către persoana îndreptățită trenează într-o manieră nepermisă încă din anul 2001, deci de aproximativ 17 ani, acest deziderat fiind considerat constant în practica instanței europene și trebuind a fi urmărit și de instanțele naționale, care sunt chemate, în definitiv, să asigure aplicarea cât mai eficientă a legii și recunoașterea efectivă a drepturilor persoanelor.

Curtea de apel București, Secția a IV-a civilă (decizia civilă nr. 731A/15.06.2018, definitivă): *Conform Deciziei nr. XX/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, „s-a stabilit cu putere obligatorie, în aplicarea dispozițiilor art. 26 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, că instanțele judecătorești sunt competente să soluționeze pe fond, nu numai contestațiile formulate împotriva deciziei/dispoziției de respingere a cererilor prin care s-a solicitat restituirea imobilelor preluate în mod abuziv, ci și acțiunea persoanei îndreptățite în cazul refuzului nejustificat al entității deținătoare de a răspunde la notificarea părții interesate.*

Prin urmare, o astfel de hotărâre pronunțată de instanța de judecată, prin care s-a stabilit calitatea de persoană îndreptățită, în sensul legii speciale, nu poate fi supusă controlului de legalitate al unui organ administrativ, ci doar cenzurii instanței ierarhic superioare, în cadrul căilor de atac reglementate de lege.

Prima instanță a analizat pe fond notificarea formulată de reclamantă, procedând conform dispozițiilor Deciziei nr. XX/2015 și a avut în vedere, la soluționarea pricinii, toate înscrisurile care probează dreptul de proprietate asupra imobilului notificat, preluarea abuzivă, precum și calitatea de persoană îndreptățită, subrogându-se unității deținătoare cât privește soluționarea notificării.

Prin urmare, întregul control de legalitate a fost făcut de instanța de judecată, Curtea apreciind că nu sunt incidente dispozițiile art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013 privind controlul de legalitate al Prefectului, cât privește deciziile/dispozițiile emise pe cale administrativă.

Curtea reține că aceste prevederi legale sunt aplicabile doar în ipoteza soluționării notificării pe cale administrativă, și nu în situația în care, controlul de legalitate a fost realizat de instanța de judecată.

Cum hotărârea judecătorească pronunțată în cauză ține loc de dispoziție administrativă, se impune ca transmiterea notificării și a dosarului administrativ să se facă direct către Secretariatul CNCI.

Curtea mai reține că ar fi afectat principiul stabilității/securității raporturilor juridice, din perspectiva dreptului la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 paragraful 1 din CEDO, care trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element de patrimoniu comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care înseamnă

- între altele - că o soluție definitivă a oricărui litigiu, nu trebuie rediscutată (Cauza Brumărescu împotriva României, cauza Roșca împotriva României).

Nici măcar Comisiei Centrale pentru Compensarea Imobilelor, care, în baza art. 17 alin 1 lit. a și art. 21 alin. 5 și 8 din Legea 165/2013, are printre atribuțiuni, verificarea dosarelor (din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii), evaluarea întregului dosar administrativ și validarea sau invalidarea deciziei entității investite de lege, nu i se acceptă exercitarea acestor atribuțiuni, în cazul în care deciziile sunt emise în baza unor hotărâri judecătorești definitive, prin care instanțele s-au pronunțat asupra calității de persoană îndreptățită și asupra întinderii dreptului de proprietate.

Această constatare rezultă din Decizia nr. 686/26.11.2014 a Curții Constituționale, prin care, în urma admiterii unei excepții de neconstituționalitate, s-a constatat că dispozițiile art. 17 alin 1 lit. a și art. 21 alin 5 și 8 din Legea 165/2013 nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoană îndreptățită și asupra întinderii dreptului de proprietate.

În conținutul deciziei, Curtea Constituțională a constatat că reglementarea în sarcina CNCI și Secretariatului a competenței de reexaminare a existenței dreptului persoanei îndreptățite la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii și a cuantumului despăgubirilor și în cazul în care, aceste aspecte au fost stabilite deja printr-o hotărâre judecătorească echivalează cu instituirea unei noi căi de atac, și, implicit, a unui sistem concurent cu sistemul instanțelor judecătorești în ceea ce privește înfăptuirea justiției.

Prin urmare, pentru identitate de rațiune, în ipoteza în care decizia emisă de entitatea investită de lege, care conține propunere de acordare de măsuri compensatorii a fost dată în executarea unei hotărâri judecătorești care a examinat existența dreptului persoanei îndreptățite la măsuri reparatorii, nu mai poate fi acceptat controlul de legalitate al prefectului.

Pentru aceste considerente, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 480 Cod procedură civilă urmează să respingă apelul ca nefondat".

Curtea de apel București, Secția a IV-a civilă (decizia civilă nr. 795A/26.06.2018, definitivă): „În măsura în care s-ar privi acest control al prefectului ca având obiect restrâns doar la verificarea conformității dispoziției care urmează a fi emisă de către Primărie în executarea sentinței judecătorești cu conținutul însuși al acestei sentințe, Curtea apreciază ca nu acesta este scopul dispozițiilor legale în discuție, ci scopul acestor dispoziții este de a se exercita un control de legalitate asupra condițiilor de acordare a masurilor reparatorii”.

Curtea de apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie (decizia civilă nr. 559A/4.06.2018, definitivă): „În ce privește obligația stabilită în sarcina apelantului pârât, de a înainta dispoziția direct către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (CNCI), se constată că măsura astfel dispusă de instanța fondului este în deplin acord cu principiul forței obligatorii ce este atribuită hotărârilor judecătorești definitive, precum și obligativitatea generală – stabilită prin art. 147 alin. ultim din Constituție - privind respectarea deciziilor Curții Constituționale. Astfel cum reiese din considerentele sentinței apelate,

instanța fondului a avut în vedere statuările făcute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 686/2014 relativ la efectele hotărârilor judecătorești pronunțate în diferitele etape procedurale parcurse în materia soluționării cererilor de acordare a măsurilor reparatorii fundamentate pe legile speciale. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat că hotărârile judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat, astfel încât ele trebuie respectate și aplicate de entitățile administrative chemate să analizeze (într-o etapă procedurală subsecventă) cererea de acordare a măsurilor reparatorii, nefiind permis ca aceste entități administrative să realizeze o evaluare proprie asupra aspectelor deja dezlegate prin hotărâri judecătorești anterioare.

Or, în condițiile în care, în speță, existența și întinderea dreptului de proprietate al reclamantei intimate sunt stabilite prin hotărâre judecătorească, instituția Prefectului nu mai poate realiza un control de legalitate asupra acestor aspecte – care se vor regăsi în decizia ce va fi emisă de apelant în executarea hotărârii din litigiul pendinte – astfel că trimiterea dosarului la menționata instituție nu numai că ar constitui o formalitate lipsită de orice eficiență practică, dar ar reprezenta motiv al unei întârzieri nejustificate în finalizarea procedurii (începută în urmă cu aproape 17 ani) de acordare a măsurilor reparatorii pentru imobilul preluat abuziv de către stat.

Prevederile art. 21 din legea 165/2013 – care reglementează realizarea controlului de legalitate ce intră în competența Prefectului – își găsesc aplicarea în situațiile în care entitățile notificate au realizat analiza relativă la existența și întinderea dreptului la măsuri reparatorii al persoanei ce se pretinde îndreptățită, pentru că deciziile/dispozițiile emise în urma unei astfel de analize reprezintă modalitatea obișnuită pe care a conceput-o legiuitorul pentru soluționarea notificărilor, iar ele nu au atributele de obligativitate și incontestabilitate de care se bucură hotărârile judecătorești intrate sub autoritatea lucrului judecat”.

Curtea de apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie (decizia civilă nr. 300A/23.03.2018, definitivă): „Cu privire la cea de-a doua critică din apel, Curtea constată de asemenea, că ea nu poate fi primită, prevederile corespunzătoare din art.16 Titlul VII din Legea nr.247/2005 fiind abrogate, în prezent fiind în vigoare prevederile art.21 din Legea nr.165/2013 care la alineatul 3) stipulează că „Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr.10/2001 (...) se transmit Secretariatului C.N.C.I., după exercitarea controlului de legalitate de către prefect (...)”, fiind incidente prevederile art.11 (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 – fără a se mai preciza faptul că dispozițiile emise în baza notificărilor vor fi centralizate la nivelul prefecturilor, care le vor înainta Secretariatului C.N.C.I., după efectuarea controlului de legalitate de către prefect. Or, în speță, controlul de legalitate s-a făcut direct de către instanța de judecată, nemaifiind necesar controlul prefectului și centralizarea tuturor dosarelor la prefectură, astfel că unitatea emitentă a dispoziției emise în baza hotărârii judecătorești cu întregul dosar aferent va fi direct înaintat către C.N.C.I. – rămânând ca dimpotrivă, prevederile art.21 alin.3 din Legea nr.165/2013 să fie aplicabile doar în situațiile în care nu s-au contestat în instanță dispozițiile/deciziile emise de către entitățile prevăzute de lege pentru soluționarea notificărilor”.

Curtea de apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie (deciziile civile nr. 882A/27.09.2018, nr. 566A/7.06.2018 și nr.

548A/31.05.2018, definitive): „În referire la critica vizând greșita obligarea a apelantului pârât la a înainta dosarul administrativ direct către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor.

Critica este nefondată.

În soluționarea acestei critici, Curtea urmează să aibă în vedere în primul rând că apelul formulat de apelantul pârât are ca obiect sentința civilă nr. 1937/08.12.2017. Or, această hotărâre nu cuprinde în dispozitiv o atare obligație stabilită în sarcina pârâtului, Tribunalul, dispunând prin sentința civilă nr. 1018/23.05.2018, îndreptarea sentinței civile nr. 1937/2017, în sensul completării omisiunii strecurate în dispozitivul sentinței îndreptate, cu privire la admiterea cererii reclamantelor cu acest obiect, în concordanță cu minuta întocmită de prima instanță, în dosarul cauzei, la data de 08.12.2017.

În acest context, Curtea procedând la analiza argumentelor invocate de apelant, va avea în vedere, statuarea de principiu din cuprinsul deciziei nr. 686/2014, pronunțată de Curtea Constituțională în urma sesizării cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5), (8) și (9) din Legea nr. 165/2013. Astfel, în soluționarea acestei excepții, instanța de contencios constituțional a constatat că în practică există situații în care deciziile/dispozițiile entităților investite potrivit legii cu soluționarea notificării prin care se propune acordarea de măsuri reparatorii în echivalent constând în despăgubiri au fost emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora.

În acest caz, Curtea Constituțională a constatat că, potrivit art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 165/2013, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor are atribuția de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii. Totodată, potrivit art. 21 alin. (8) din Legea nr. 165/2013, Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor validează sau invalidează decizia entității investite de lege la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale. Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, potrivit art. 21 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii.

În analiza celor de mai sus, Curtea Constituțională a reținut că, astfel cum a statuat deja anterior în cuprinsul altor decizii, referitor la efectele hotărârilor judecătorești: „Înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecății. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un

efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției".

Ca urmare, Curtea Constituțională a apreciat că atribuția conferită de legiuitor Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor și Secretariatului acesteia de a verifica dosarele din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii chiar și în cazul în care existența dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii a fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească, iar decizia care conține propunerea de acordare de măsuri compensatorii a fost emisă ca urmare a acestei hotărâri judecătorești, generează posibilitatea ca un organ administrativ să exercite atribuții care țin exclusiv de competența instanțelor judecătorești. Curtea Constituțională a apreciat că numai o instanță judecătorească investită de lege cu soluționarea unei căi extraordinare de atac împotriva unei asemenea hotărâri judecătorești o poate invalida. A recunoaște Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor și Secretariatului acesteia competența de reexaminare a existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii în cazul în care aceste aspecte au fost stabilite deja printr-o hotărâre judecătorească înseamnă a recunoaște un control administrativ asupra acestei hotărâri, deci o cale de atac neprevăzută de lege, ceea ce contravine dispozițiilor art. 129 din Constituție, potrivit căroră, "Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii". Nicio autoritate a administrației publice nu poate controla, anula ori modifica o hotărâre a unei instanțe judecătorești sau o măsură dispusă de instanță ori de un judecător, în legătură cu activitatea de judecată".

Prin urmare, Curtea Constituțională a constatat, prin decizia nr.686/2014, că darea în competența Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor și Secretariatului acesteia a verificării existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii chiar și în cazul în care aceste aspecte au fost stabilite deja printr-o hotărâre judecătorească este contrară prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 124, art. 126 alin. (1) și ale art. 129.

Curtea Constituțională a constatat că prin reglementarea în sarcina Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor și Secretariatului a competenței de reexaminare a existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii și în consecință de a valida/invalida în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii și a cuantumului despăgubirilor și în cazul în care aceste aspecte au fost stabilite deja printr-o hotărâre judecătorească echivalează cu instituirea unei noi căi de atac și, implicit, a unui sistem concurent cu sistemul instanțelor judecătorești în ceea ce privește înfăptuirea justiției. Având în vedere cele expuse, Curtea a apreciat că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr.

165/2013 contravin și prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Așa fiind, prin decizia nr.686/2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora.

În plus, Curtea urmează a se raporta și la considerentele expuse de instanța de contencios constituțional în cadrul Deciziilor nr. 414/2010 și, respectiv, nr. 1039/2012 potrivit cu care: „puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale ale Curții Constituționale se atasează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. În consecință, atât Parlamentul, cât și Guvernul, respectiv autoritățile și instituțiile publice urmează să respecte întru totul atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor”.

Plecând de la considerentele expuse mai sus, prezenta instanță constată că în privința reclamantelor intime, instanța de fond a constatat calitatea acestora de persoane îndreptățite la măsurile compensatorii prevăzute de Legea nr. 165/2013 și a statuat asupra întinderii dreptului de proprietate a acestora - aspect care nu face obiect de critică în apel - astfel încât aceste statuări nu mai pot face obiect al analizei în procedura administrativă ce urmează a se desfășura în fața Instituției prefectului, respectiv a CNCI.

Ca urmare, ar fi contrară aserțiunilor obligatorii ale Curții Constituționale deja prezentate, măsura de trimitere a dosarului administrativ (întocmit pentru soluționarea notificării formulate în condițiile Legii nr.10/2001) la Instituția Prefectului în scopul efectuării unui control de legalitate, în condițiile în care instanța judecătorească a verificat ea însăși îndeplinirea tuturor condițiilor necesare pentru acordarea măsurilor reparatorii în favoarea notificatoarelor.

Contrar opiniei apelantului pârât, măsura trimiterii dosarului către Instituția Prefectului apare ca fiind utilă în cazul în care autoritatea administrativ teritorială care are calitatea de entitate notificată emite un act de dispoziție, făcând ea însăși constatări în ce privește dreptul notificatorului de a primi măsuri reparatorii. În cazul în care, însă, instanța de judecată procedează la soluționarea în fond a notificării, cum este și cazul în speță, o asemenea măsură nu ar reprezenta decât o formalitate cu caracter excesiv și contrar finalității Legii nr.10/2001 și respectiv, Legii nr. 165/2013 de acordare cu celeritate a reparațiilor pentru imobilele preluate abuziv în perioada de referință a legii, întrucât nu ar face decât să întârzie și mai mult finalizarea procedurii de acordare a reparațiilor solicitate în urmă cu peste 16 ani.

Curtea urmează a reține că prin art. 21 alin. 3 din Legea 165/2013, legiuitorul a intenționat să circumscrie categoria actelor juridice în privința cărora este instituită obligația de efectuare a controlului de legalitate de către prefect, legiuitorul făcând vorbire de „Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr. 10/2001”. Aceeași situație premisă a fost avută în vedere de către legiuitor și la edictarea art. 16 alin. 2¹ din Titlul VII al Legii nr. 247/2005, care prevăd: „Dispozițiile autorităților administrației publice locale vor fi centralizate pe județe la nivelul prefecturilor, urmând a fi înaintate de prefect către Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, însoțite de referatul conținând

avizul de legalitate al instituției prefectului, ulterior exercitării controlului de legalitate de către acesta.”

Or, hotărârea judecătorească pronunțată în condițiile analizării fondului notificării de către instanța de judecată își păstrează caracterul de act jurisdicțional ce nu poate fi inclus în categoria actelor administrative la care face referire norma juridică menționată, spre a putea face obiectul controlului de legalitate din partea prefectului. Tot astfel, o dispoziție a entității notificate, care se emite în executarea unei asemenea hotărâri judecătorești nu poate face obiect al controlului de legalitate din partea prefectului, pentru că respectiva dispoziție nu a fost întocmită în baza unei evaluări proprii a autorității administrative notificate (potrivit obligațiilor care îi reveneau în temeiul Legii nr.10/2001), ci reprezintă numai formalitatea prin care se va da eficiență statuărilor făcute de instanța judecătorească cu privire la drepturile ce fac obiect al propunerii de acordare a măsurilor reparatorii”.

În sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale, au fost atașate următoarele hotărâri judecătorești definitive/irevocabile:

1. decizia civilă nr. 731A/15.06.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă în dosarul nr. 24592/3/2017;
2. decizia civilă nr. 795A/26.06.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă în dosarul nr. 25208/3/2017;
3. decizia civilă nr. 666A/5.06.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă;
4. decizia civilă nr. 988A/24.09.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă în dosarul nr. 25268/3/2017;
5. decizia civilă nr. 734A/15.06.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă în dosarul nr. 14459/3/2017.
6. decizia civilă nr. 1565R/27.09.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă
7. decizia civilă nr. 1491R/20.09.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă
8. decizia civilă nr. 1351R/3.09.2013 pronunțată de Curtea de apel București Secția a IV-a civilă.
9. decizia civilă nr. 559A/4.06.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 26137/3/2017.
10. decizia civilă nr. 300A/23.03.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 13138/3/2017.
11. decizia civilă nr. 882A/27.09.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 11609/3/2017.
12. decizia civilă nr. 548A/31.05.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 23845/3/2017.
13. decizia civilă nr. 566A/7.06.2018 pronunțată de Curtea de apel București Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 12703/3/2017.

Pentru aceste motive, solicităm admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 21 alin. 3 din Legea nr. 165/2013, în sensul că, în cazul în care instanța de judecată soluționează fondul notificării conform art. 35 alin. 2 din Legea nr. 165/2013, se impune a fi obligată entitatea notificată să înainteze dispoziția, la emiterea căreia a fost obligată de instanță, împreună cu dosarul administrativ, direct către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor; sau, dimpotrivă, se impune ca dosarul administrativ, împreună cu dispoziția ce va fi emisă de entitatea notificată în executarea hotărârii judecătorești astfel pronunțate, să fie înaintat către Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor după efectuarea controlului de legalitate de către Prefect?

COLEGIUL DE CONDUCERE AL CURȚII DE APEL BUCUREȘTI:

PREȘEDINTE

Judecător Elena Roșu

MEMBRI

Judecător Lu

Judecător Ele

Judecător Ali

Judecător Mai

Judecător Gec